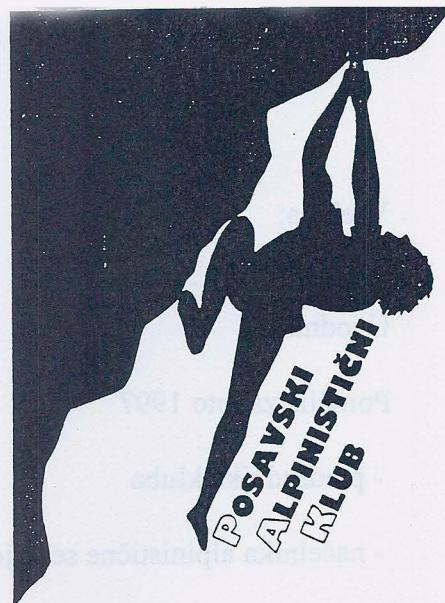

leto 1998

št. 3

BILTEN

Vsebina:

Uvodnik	1
Poročila za leto 1997	
- predsednika kluba	2
- načelnika alpinistične sekcije	4
- načelnika za sportno plezanje	5
- o izvedeni alpinistični šoli	7
- o plezanju v Verdonu	10
- The real thing	11
- Živijo ferajn!	13
- Plan dela	14
- Aktivni člani kluba	16

Zbral in uredil:
Gorazd Pozvek
Besedila niso lektorirana

Senovo, junij 1998

Uvodnik

Ko skušam v miru deževne noči obujati spomine zadnjega desetletja na začetku organiziranega alpinizma in športnega plezanja v Posavju, sem nekoliko v zadregi. Kljub temu, da se mi zdi vse tako blizu, je vendarle že toliko oddaljeno, da nisem prepričan, če je moja zgodba točna. Pobrskati bi moral po dokumentih, ki hvalabogu so, pa sem nekoliko prelen, poleg tega pa je moje videnje lepo in naj tako tudi ostane.

Obledelost spomina opozarja, da prehaja naše druženje z alpinizmom in športnim plezanjem v zrelo obdobje, ki je običajno najplodovitejše, če se združijo vsi potenciali. Res pa je, da so okoliščine v Sloveniji precej nenaklonjene željenemu razmahu, predvsem zaradi zatona vrednot, ki so sestavni del predvsem alpinizma. Posavski alpinistični klub je nastal z neko zakasnitvijo po velikih uspehih slovenskega alpinizma. Rodil se je pravzaprav na točki, ko so destruktivni elementi pogнали kolo slovenskega alpinizma za leta navzdol.

Vedno kadar se želi razvrednotiti dosežke predhodnih generacij, kadar se izgubi splošna slika in vizija, kadar solisti prevzamejo krmilo, se uglašeni zvoki orkestra sprevržejo v cviljenje in hreščanje; zatisniti je treba ušesa (morda tudi zapreti oči). Leta minejo, da se upreš anarhiji, človeški neumnosti in izgubi spomina, da orkester znova zaigra. Žal takšen je črni scenarij.

Na drugi strani pa me veseli, da z nami ni tako. Resda je zato težje zastaviti in uresničiti cilje, resda je vrsta težav, med katerimi je največja morda številnost in kriza planinstva nasploh, vendar cilji so, rezultati so. Kadarkoli beseda nanese na plezanje in alpinizem, se nimamo ničesar sramovati. Prepoznajo nas. Vsakogar lahko povabimo na naš dom; na malo in veliko umetno steno v telovadnici OŠ v Brestanici in v plezalni vrtec v Armeškem. Stalno dokazujemo z vzponi doma in v tujini, z rezultati na državnih tekmovanjih v športnem plezanju, da se kavalitetno dvigujemo. Otroci, ki jih v krožkih vzgajamo in vzpodbujamo, nam kažejo luč prihodnosti. Na tem segmentu imamo še veliko potencialov, predvsem pa se moramo povezovalno vključiti v planinstvo v Posavju.

Spomnim se, da sem pred leti, ko sem kritični zrl v našo prihodnost, povdaril, da je potrebno kriterije iskati v svetu, če jih doma ni, da se je potrebno preizkusiti tudi v svetu. Besede se uresničujejo. Sledove puščamo v Združenih državah Amerike, Peruju, Čilu in Argentini, v Franciji. Upamo, da bomo zmogli preseči 8000 metrsko stopnico na našem planetu, ki je naš naslednji cilj v letu 1999.

Za popotnico naši poti in ciljem si zaželimo srečo, razumevanje in vse tisto, zaradi česar nam je druženje z alpinizmom in športnim plezanjem v zadovoljstvo.

Bojan Kurinčič

Poročilo predsednika kluba za leto 1997

To poročilo se nanaša na moje prvo leto predsednikovanja klubu, in sicer od lanskega maja pa do sedaj, junija 1998. Kot smo ugotovili že lani, je klub postal prepoznaven tako v domačem okolju, kakor tudi v alpinističnih in športnoplezalskih krogih na nivoju države.

Dejavnosti kluba, s katerimi se ukvarjamo, se krepijo in jih je bilo vse težje voditi iz vrha, zato sem si že ob prevzemu mandata zadal nalogo, da morajo prevzeti odgovornost za vodenje posameznih področij, mladi, obetajoči kadri. Res je, da na področju vodenja niso imeli še nobenih izkušenj, toda z nalogami so se resno spoprijeli in jih eni manj in drugi bolj uspešno opravljali.

Glede na njihovo prizadevnost sem prepričan, da jim bo šlo v naslednjih letih še bolje, saj se zavedajo, da je to njihov klub, s katerim so skupaj rastle in kateremu lahko sedaj dajo tudi svoj pridi.

Na področju alpinizma ne bi ponavljal ugotovitev, ki jih je podal že načelnik, toda kvalitetnega napredka ne moremo spregledati, predvsem v plezanju kopnih smeri, kar je bilo potrjeno tudi v prvih mesecih leta 1998, ko je bilo preplezanih kar nekaj smeri, ki bodo v tej sezoni nekaj pomenile tudi slovenskem merilu. Smo pa vsekakor ostali dolžni kar se tiče zimskih vzponov, predvsem če pomislim, da smo si zadal na nalogo, da organiziramo prvo posavsko alpinistično odpravo v Himalajo. To bo potrebno v naslednji zimi nekako popraviti, kljub temu, da smo daleč od hribov in tako večkrat prikrajšani za pravočasne kvalitetne informacije o razmerah v hribih, ki so večkrat bistvenega pomena za kvalitetne vzpone.

Na področju športnega plezanja je razvoj v Sloveniji zelo hiter in kvalitetni mladi športni plezalci se pojavljajo kot gobe po dežju. Pri nas je novih plezalcev sicer malo manj, toda kvaliteta preplezanih smeri je vedno višja. Tudi pogoje za trening izboljšujemo z dograditvijo boulder plezalne stene, tako da so naši cilji usmerjeni v doseganje najvišjih uvrstitev na tekmah za državno prvenstvo. Malo je ta pozitiven trend zmotilo le to, da se nam je ženski del tekmovalne ekipe v mlajših in srednjih kategorijah prepolovil. To bi ob pomoči staršev želeli vsaj delno popraviti.

Kot novo dejavnost poskušamo v zadnjem obdobju v klubu uvesti »gorništvo«, kjer želimo našim članom omogočiti zahajanje v gore, ne samo po planinskih poteh, temveč tudi po brezpotjih, plezanje lažjih alpinističnih smeri in zahajanje v visoke gore Centralnih Alp, Visokih turov in tudi kje drugje. Na tem področju se bo potrebno še bolj potruditi, se mogoče povezati tudi s sorodnimi društvi in narediti v naslednjem obdobju korak naprej. Prav ta povezava s sorodnimi društvi je ostal neuresničen cilj, ki sem si ga zadal na začetku, ne velja pa še obupati.

V tem letu je bila izpeljana do konca alpinistična šola, ki je sicer trajala malo dlje, kot je to običajno, dala pa je tečajnikom kvalitetna nova znanja in jih usposobila za samostojno udejstvovanje v gorah. Želim le, da bi novi alpinistični pripravniki, vsaj delno povrnili s svojim delom v klubu, v njih vložen trud.

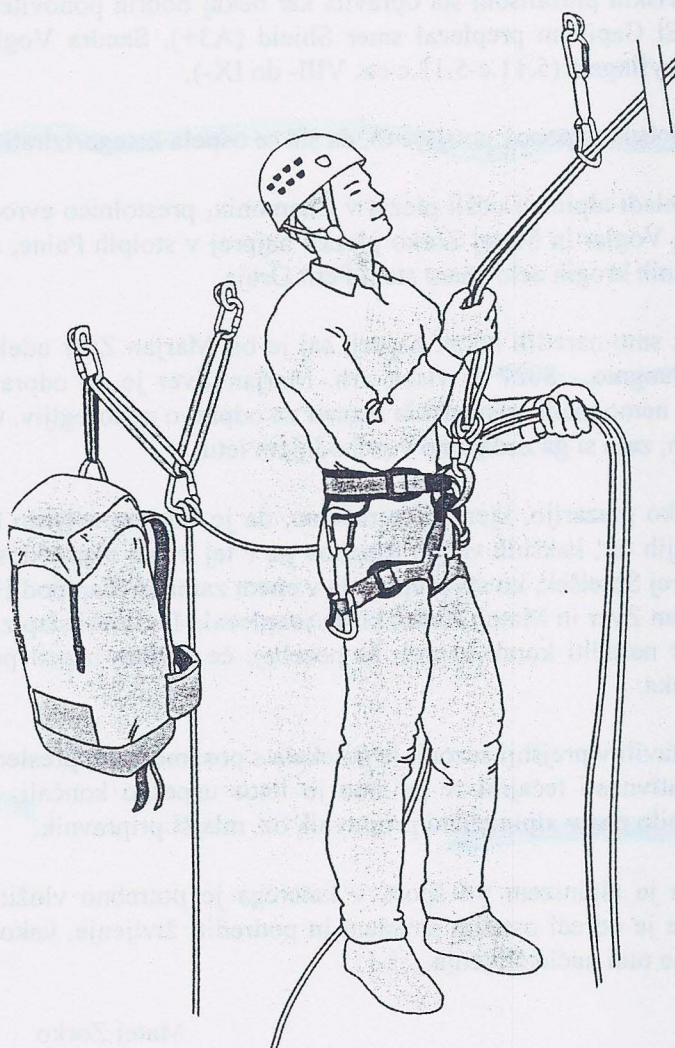
V tem letu se nam je posrečilo tudi aktivneje vključiti v delo organov Planinske zveze slovenije, saj je bila naša članica izvoljena v Komisijo za alpinizem, oba naša

načelnika pa sta se prav tako aktivno vključevala v dogajanja in razprave na njihovih zborih.

Iz poročil, ki jih imate pred seboj je zaznati veliko optimizma in pozitivne energije, kar seveda tudi drži pokonci naš majhen klub, ki šteje le nekaj več kot šestdeset članov, pa še od tega jih je poloovica šolarjev. Ne vidi pa se, da največ dela pade na ramena zelo malega števila ljudi. Tako pogrešamo že vsakega, ki se umakne in težko nadomestimo njegove kamenčke, ki jih je prilagal, da lahko ta zgradba tako trdno stoji.

Za vnaprej ne bi postavljaj kakšnih visokih ciljev, želim le, da v klubu prevladuje pozitivna energija, ker bo le tako vsem omogočeno, da bodo ob lastnem prizadevanju uresničili cilje, ki so si jih zadali. S svojim delom pa smo že dokazali, da še kako drži star pregovor, ki je meni še posebno všeč: »Strup je v malih flaškah«, in mi vsekakor še nismo rekli zadnje besede.

Gorazd Pozvek

Poročilo načelnika alpinistične sekcije za leto 1997

Leto, ki je za nami, je bilo za Posavski alpinistični klub velikega pomena. Navkljub majhnosti in nevrednotenju tega športa v tem delu Slovenije, nam je uspelo narediti velik korak naprej. Dokazali smo, da sežemo v sam svetovni vrh alpinizma.

Magična meja tristotih vzponov, žal, v tej sezoni ni bila dosežena, saj je skupno število vzponov znašalo dvesto dvaindvajset. Vzrok temu je predvsem v oddaljenosti od najbližjih gorstev ter pomankanju podmladka v alpinizmu. Slednje je razvidno predvsem v zadnjem času, ko je razmah doživelo športno plezanje, ki je preusmerilo dotok plezalske populacije v svoje vrste.

Vendar je športno plezanje prineslo nekaj kvalitete tudi v alpinistične kroge, posledica tega pa so bile proste ponovitve težjih smeri v večjih stenah, ki so delo nove generacije alpinistov in ki so bile pred leti še neuresničljiva želja marsikaterega plezalca. Predvsem kvaliteten trening je botroval uspehu Andreja Sotelška in Sandre Voglar, ki sta opravila serijo zahtevnih vzponov.

V Kamniških alpah je Andrej uspel preplezati smer Amonit, ki se ponaša z oceno 7a. Prav tako mu je odličen vzpon uspel v Šitah, kjer je s Sandro preplezal smer Das ist nich kar tako, z oceno 7b+.

Oba plezalca sta nato odšla na odpravo v Severno Ameriko, kjer sta samo potrdila svoje dobro formo. V dveh mesecih plezanja po ameriških plezališčih sta opravila kar nekaj dobrih ponovitev. V nacionalnem parku Yosemite je Andrej v El Capitanu preplezal smer Shield (A3+), Sandra Voglar pa je v Zionu ponovila smer z imenom Monkeyfingers (5.11.c-5.12.c oz. VIII- do IX-).

Dejstvo, da sta opravila serijo dobrih vzponov potrjuje to, da sta se uspela kategorizirati pri KA.

Prvič v času obstoja kluba so mladi alpinisti odšli plezat v Chamonix, prestolnico evropskega alpinizma, kjer so Andrej Sotošek, Sandra Voglar in Matej Zorko plezali najprej v stolpih Paine, nato pa preplezali Ameriško Direktno, v alpinističnih krogih zelo znani steni Petit Druja.

Tudi v odpravah v tuja gorstva smo naredili korak naprej, saj je bil Marjan Zver udeleženec Slovenske alpinistične odprave na Šiša Pangmo - 8027 m visok vrh. Marjan Zver je na odpravi dosegel višino 6900m, vendar je bil vrh zaradi nemogočih vremenskih razmer za odpravo nedosegljiv. Cilj, doseči višino 8000m je torej ostal neizpolnjen, zato si ga zadajamo v prihodnjem letu.

Na koncu naj omenim še zimsko plezarijo, kjer lahko rečemo, da je bilo opravljeno kar veliko število pristopov, turnih smukov in lažjih tur, kakšnih večjih uspehov pa v tej zvrsti nismo dosegli. Najtežji turi so opravili Matej Zorko in Andrej Sotelšek, ko sta preplezala v enem zamahu Slap pod Hudičevim žlebom in nato še Hudičev žleb in Marjan Zver in Matej Zorko, ki sta preplezala Ledinski slap z oceno 6-. Na tem področju bo potrebno vsekakor narediti korak naprej, še posebej, če želimo uspeti pri našem velikem načrtu, preplezati na osem tisočaka.

Alpinistično šolo, ki smo jo zastavili v prejšnji sezoni, je potekala s posameznimi presledki skozi vso leto. Kljub malo premali samoiniciativnosti tečajnikov pa smo jo letos uspešno končali, saj je kar sedem tečajnikov opravilo izpite in dobilo naziv alpinistični pripravnik oz. mlajši pripravnik.

Na koncu naj še povdarim, da je alpinizem trd šport, v katerega je potrebno vložiti veliko truda in samopremaganja. Potrebno se je odreči ostalim strastem in podrediti življenje, kakor nam narekujejo gore. Alpinizem ni samo šport, je tudi način življenja.

Matej Zorko

Poročilo načelnika za športno plezanje za sezono 1997

Uvodoma bi povedal, da je funkcija načelnika za športno plezanje novost v našem klubu. Do tega je prišlo zaradi vse več dela na tem področju, zaradi vse večjih potreb po vedno bolj strokovnem pristopu oziroma zaradi vedno višjega nivoja športnega plezanja v našem klubu.

Konec leta 1996 smo v telovadnici osnovne šole v Brestanici zgradili umetno boulder stenco. Da je veliko prispevala k dvigu nivoja športnega plezanja, pove že samo primerjava lanske in letošnje tekmovalne sezone, pa tudi vzponi v skali.

Kar se tiče tekem, velja na prvem mestu pohvaliti **Nejca Pozveka in Samantho Hrušovar**. Oba sta namreč v skupni razvrstitvi državnega prvenstva v športnem plezanju v **kategoriji cicibanov** zasedla odlično četrto mesto in obema so stopničke le za las ušle. **Nejc** je na posameznih tekmah dosegel naslednje uvrstitve: 5.-10. mesto na prvi tekmi v Kranju, 3. mesto v Pivki, potem pa še 5., 2., in 8. mesto v Radovljici, Ajdovščini in Sl. Bistrici. **Samantha** je po izjemnem začetku - prvi zmagi za naš klub, nekoliko popustila, vseeno pa je zbrala še nekaj zelo dobrih uvrstitev: 5.-6., 9., 6., in 12.-13. mesto, kar je na koncu zadostovalo za odlično skupno 4. mesto.

Med **cicibani** velja pohvaliti še **Uršo in Špelo Vlahušič** za doseženo 15. oziroma 14. mesto v skupnem seštevku.

V **kategoriji mlajših deklic** je prav gotovo prijetno presenetila **Tjaša Zakšek** z vedno boljšimi uvrstitvami in na koncu zasedla zelo dobro 6. mesto, **Nina Zajc** pa se je uvrstila takoj za njo, na 7. mesto.

Med **kadeti** nas zastopa **Marko Bernik**, ki pa se je letos udeležil le dveh tekem od petih in zasedel skupno 17. mesto.

Tudi med ostalimi plezalci oziroma podmladkom jih je kar nekaj, ki se bodo letos prvič preizkusili na tekmah. Morda kakšen napotek za slednje? Če si na svoji prvi tekmi zadnji, je to prav gotovo dober znak!

Tudi v skalnem plezanju rezultati niso izostali. Med mlajšimi plezalci velja omeniti vzpon **Nejca Pozveka v smeri Ognjene Kočije z oceno 7b+ (RP) in Termiento (6c/c+, NP)**. Svojo prvo smer spodnje desete stopnje je preplezal **Peter Sotelšek: Guernico (8a)**.

Andrej Sotelšek je lani splezal kar nekaj smeri spodnje desete stopnje: **Specialist za življenje (8a+), Samsara (8a+), Les art des choix (8a) v 3. poizkusu in še pet smeri z oceno 7b na pogled**. Omenil bi še proste ponovitve daljših smeri v hribih osme in devete stopnje, ki pa že sodijo v področje alpinizma. Poleg omenjenega sta s **Sandro Voglar** lani v ameriških plezališčih plezala počí, težke do 7a+ in balvane do V7 (7c/c+).

V sezoni 1997 smo izpeljali kar nekaj skupnih tur oziroma plezalnih izletov. Naj jih samo naštejemo: devetdnevni obisk plezališč v pokrajini **Ardeche v Franciji**, enotedensko plezanje v **Arcu**, štiridnevni obisk **gorenjskih plezališč**, več dvodnevni tur v **Osp, pa Liboje, Luknjo, Armeško,...**

Potem bi posebej pohvalil še **Marka Bernika**, ki zadnje leto veliko pomaga pri izvedbi treningov za mlajše plezalce, tako da jih poleg rednih treningov občasno vodi plezat v Armeško in na svojo stenco.

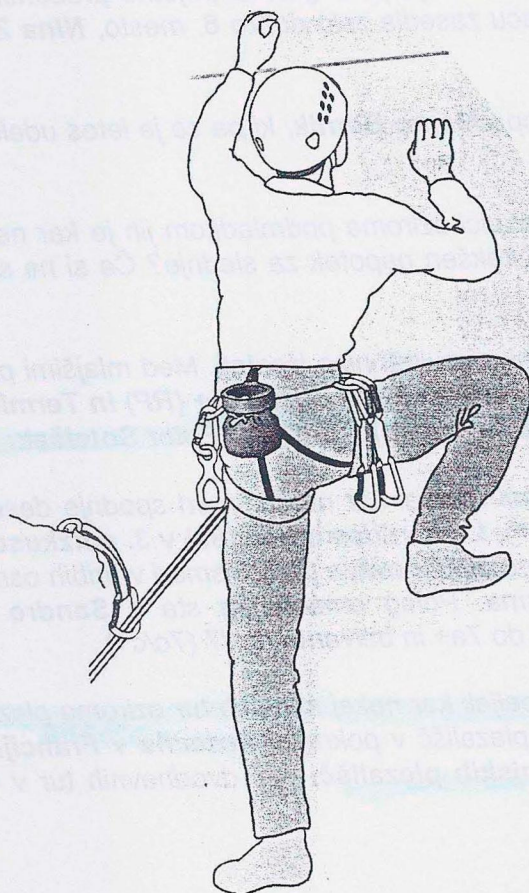
Kljub temu, da je napredek v letu in pol, kar smo zgradili boulder stenco, več kot očiten, pa se pojavlja že težnja po razširitvi le te ali celo po izgraditvi nove, saj je vse bolj jasno, da ta ne zadošča vedno večjim zahtevam.

Več kot jasno postaja tudi to, da naziv »inštruktor športnega plezanja« ne zadošča več in da bo trenerski kader še kako potreben. Na zalogi imamo kar nekaj inštruktorjev, ki izpolnjujejo pogoje za pridobitev naziva »trener šp. plezanja« oziroma za obisk tečaja.

V prihodnosti bo poleg treningov na sedanjem nivoju na boulder stenci potrebno dati več pozornosti predvsem treningom tehnike plezanja in vajam za splošno telesno moč. V naslednji sezoni bomo prvo poizkušali izboljšati s čim več plezanja v skali in z nekoliko drugačnimi vadbenimi programi. Vaje za splošno moč pa bodo morali zaradi premalo časa na treningih plezalci izvajati delno tudi doma.

V novi sezoni našim športnim plezalcem želim kar najboljše uvrstitve na tekmah, obilo užitek v skali, čim več dobrih oprimkov in čim manj pretegnjenih prstov.

Andrej SOTELŠEK

Poročilo o izvedeni alpinistični šoli 1996/97/98

Uvodno predavanje je bilo 24. 10. 1996 in se ga je udeležilo sedem tečajnikov.

Alpinistična šola je obsegala naslednjih 18 teoretičnih predavanj:

1. Uvod in organizacija AŠ, 24.10.1996, G. Pozvek
2. O zvrsteh plezanja (diapozitivi), 24.10.1996, M. Zver
3. Hoja po poteh in brezpotjih, 7.11.1996, G. Pozvek
4. Oprema, 7.11.1996, M. Zver
5. Nevarnosti v gorah, 14.11.1996, G. Pozvek
6. Bivak, 14.11.1996, M. Zorko
7. Orientacija, 21.11.1996, B. Jevševar
8. Zgodovina, 21.11.1996, A. Sotelšek
9. Prva pomoč, 28.11. 1996, dr.J. Zorko-Kurinčič
10. Vremenoslovje, 12.12.1996, B. Kurinčič
11. Priprava na vzpon, 16. 1.1997, B. Kurinčič
12. Gorstva, 23. 1.1997, A. Voglar
13. Varstvo narave, 23. 1.1997, A. Voglar
14. Turno smučanje, slapovi, 30. 1.1997, A. Voglar
15. Registracija, Kategorizacija, 06. 2.1997, G. Pozvek, A. Voglar
16. Plezalna tehnika, 06. 2.1997, A. Voglar
17. GRS; 13. 2. 1997, G. Pozvek
18. Opisovanje vzpona, 6. 3.1997, G. Pozvek

Vsi tečajniki so predavanja obiskovali dokaj redno.

Pred prvo skupno turo na Vršič, smo opravili preizkus znanja, na katerem so tečajniki pokazali nekaj nižje znanje od pričakovanega, na kar so bili tudi opozorjeni.

Prvo skupno turo smo opravili 1. in 2. 3. 1997 na Vršiču

Sobota, 1. 3.1997

Celoten sklop predavanj in praktičnih vaj je potekal na terenu in sicer na plazišču pod Prisojnikom.

Najprej smo obdelali tematiko plazov in varstva pred plazovi. Kot druga tema je bila na vrsti hoja v zimskih razmerah in uporaba cepina in derez. Vsi tečajniki so sodelovali zelo zavzeto.

Vsi so opravili več poskusov hoje, padcev in ustavljanja s cepinom.

Pri naslednji temi smo obravnavali varovanje v snegu in ledu in tudi spuščanje po vrvi s sidriščem iz dveh cepinov (strojev).

Tudi pri tej temi smo opravili veliko vaj in sproti preverjali znanje tečajnikov.

Naslednja dejavnost, ki smo jo opravljali pa je bilo plezanje v zaledenelih slapovih, kjer so z varovanjem od zgoraj vsi tečajniki preplezali 10 meterski slap vsaj trikrat.

Kot zadnje pa so pripravili vse potrebno za zimski bivak, tako da so izkopal iglu v snegu.

Nedelja, 2. 3.1997

Zadnji dan smo opravili še vzpon na M. Mojstrovko(2332m), in sicer po pripraviški grapi. Vzpon po grapi so opravili trije tečajniki, dva od njih pa sta opravila tudi turni smuk iz samega vrha.

Razmere v grapi so bile dokaj zahtevne, kakor tudi pri turnem smuku, na severni strani gore - pod vrtačami (ledeno).

Vmesno obdobje

V obdobju po skupni turi je bila iniciativa za plezanje prepuščena predvsem tečajnikom in tako so bili eni zelo aktivni, eni malo manj, eni pa skoraj nič. Delno je za manj plezanja kriva tudi slaba sezona v hribih, predvsem zaradi vremena, tudi inštruktorji in alpinisti bi mogoče lahko tečajnike malo bolj vzpodbujali, najmanj pa so zato, da bi plezali, naredili tisti tečajniki, ki so bili najmanj aktivni.

Nedelja, 9.11.1997

Praktične vaje v Armeškem

Prikaz in vaje so potekale v treh skupinah, in sicer:

- a) zabijanje in izbijanje klinov, zatikanje »friendov in jebic«, izdelovanje varovališča in ukazi pri plezanju
- b) izdelovanje škripcev, dvigovanje padlega soplezalca
- c) spuščanje po vrvi, samovarovanje

Vsi udeleženci so pri delu pokazali veliko prizadevnost in tudi že dobršno mero usposobljenosti in znanja. Vsi, ki so bili prisotni imajo za sabo tudi že nekaj težkih vzponov, kar se je videlo pri izvajanju posameznih aktivnosti. Brez pravih hribovskih izkušenj je le ena tečajnica, ki je plezala le v Arcu in Ospu, tako da bo izkušne v hribih morala še pridobiti.

Vaje se nista udeležila dva tečajnika, ki sta se nam priključila čisto na koncu.

Dali smo jim priložnost, da vse te vaje obdelata z drugimi tečajniki, ko se bodo pripravljali na izpit.

15. 1.1998, Krško

Teoretični izpit za alpinistične pripravnike

Teoretičnega dela izpita se je udeležilo 5 tečajnikov, upravičeno odsotna pa sta bila dva.

Praktični izpiti

Koča na gozdu, 17. 1.1998, ob 11.uri

Izpita so se udeležili štirje tečajniki, ki so izpit opravljali v navezah po dva.

Znanje so ocenjevali alpinistični inštruktorji:

Gorazd Pozvek
Darja Zaplotnik
Marjan Zver

Teme: Tečajniki so morali pokazati svoje znanje iz poznavanja in uporabe opreme, zabijanja in izbijanja klinov, zatikanja zatičev in metuljev, urejanja varovališč v skali in v snegu, dvigovanju padlega soplezalca (vsi manevri, vozli, postopek...), spuščanja po vrvi, sporazumevanja naveze, ustavljanja na snegu, gibanja preko ledenika in ureditve spusta po vrvi v snegu.

Znanje tečajnikov je bilo zadovoljivo saj so pokazali veliko mero znanja.

Rezultati izpitov: 1. Jože ZAJC, opravil in pridobil naziv alpinistični pripravnik
2. Alenka KREJAN, opravila in pridobila naziv alpinistična pripravnica
3. Metod KOVAČIČ, opravil in postal alpinistični pripravnik

V mesecu marcu se lahko izpita udeležijo še Andreja Paulia, Robi Štokar, Tatjana Zalar in Sandi Bohinc.

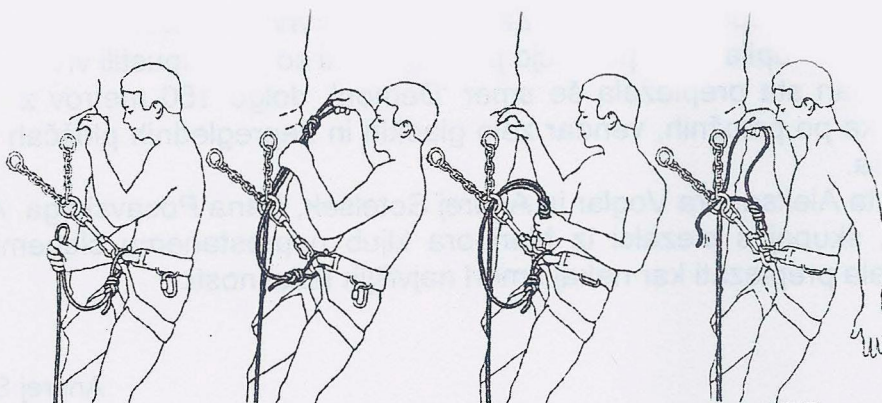
Armeško, petek, 28. 3. 1998

Izpita so se udeležili vsi zgoraj naštetih tečajniki. Znanje sta ocenjevala Marjan Zver in Gorazd Pozvek.

Praktični in teoretični del izpita so opravili vsi tečajniki in si pridobili naslednje nazive:

1. Andreja PAULIA je postala starejša pripravnica .
2. Sandi BOHINC je opravil izpit in pridobil naziv mlajši pripravnik.
3. Robi ŠTOKAR je opravil izpit in postal mlajši pripravnik
4. Tatjana ZALAR je opravila izpit in postala mlajša pripravnica.

Organizacijski vodja alpinistične šole: Gorazd Pozvek
Tehnični vodja alpinistične šole: Marjan Zver

POROČILO O PLEZANJU V VERDONU (FRANCIJA)

Andrej Sotelšek in Aleksandra Voglar, člana Posavskega Alpinističnega Kluba Krško, sta šla med prvomajskimi prazniki skupaj s plezalci iz Maribora plezat v Verdon, v Francijo. Pokrajina se tako imenuje po reki, ki je izdolbla globok kanjon, v katerem se nahajajo do štiristo metrov visoke stene.

Prvi dan, 28.4.98, sta plezala kombinacijo smeri 'Prise de Cent' in 'Toworpluspres' z oceno 6c oziroma 8-, ki je dolga 270 metrov. V naslednjih dneh sta v presledkih, ko ni deževalo, plezala še nekaj smeri do zgornje sedme stopnje: 'Cocoluche' (6b, 150m), 'A tout coeur' (6b+, 150m), 'La Derobee' (6b+, 180 m).

Za vse te smeri je značilno zelo specifično plezanje v ploščatih stenah po luknjicah, ki se ga mora plezalec prve dni privajati. Poleg tega pa je še ena posebnost pri plezanju v tem kanjonu, in sicer se je potrebno najprej po vrveh sputiti k vznožju stene in šele nato pričneš z vzponom.

Po tem nekajdnevem uvodu sta se Andrej Sotelšek in Andrej Grmovšek iz Maribora odločila preplezati smer 'Kallistee', ki je ena najtežjih v tem plezališču. Smer je sicer dolga le 250 metrov, vendar pa je izredno previsna, saj se prevesi za 25 metrov. Veliko pove tudi podatek, da so kar štirje raztežaji v okviru devete stopnje in prav tako štirje osme. Skupna ocena smeri je 7c oziroma 9. V smeri je tudi en raztežaj, ocenjen z AO. To pomeni, da ga še nihče pred njima ni preplezal prosto, ampak so si vsi plezalci pomagali s klini. Oba Andreja sta rabila vsak po tri poizkuse in prosto preplezala tudi ta raztežaj, ki se jima zdi daleč najtežji v smeri.

Ves ta dan je deževalo, vendar sta bila prav zaradi izjemne previsnosti ves čas na suhem. Zato pa sta imela več težav v zadnjem, sicer lažjem delu, kjer so ju presenetile mokre in spolzke plošče. Zadnjo dolžino vrvi pred izstopom pa ju je ujelo še neurje s točo in izstopila sta s pomočjo prijateljev, ki so jima spustili vrv z vrha stene.

Zadnji dan sta preplezala še smer 'Demon', dolgo 150 metrov z oceno 8+. Ta smer pa poteka po položnih, vendar zelo gladkih in nepreglednih ploščah in je psihično še zahtevnejša.

Tako sta Aleksandra Voglar in Andrej Sotelšek, člana Posavskega Alpinističnega Kluba Krško, skupaj s plezalci iz Maribora kljub neprestanemu slabemu vremenu v Verdonu uspela preplezati kar nekaj smeri najvišjih težavnosti.

Andrej Sotelšek

»THE REAL THING«

Pol sedmih zjutraj. V dolini je še noč, tukaj, na višini 2000 m pa so stvari malo drugačne. Sedemsto metrov nad tlemi, v viseči postelji »stisneva« vsak en powerbar, malo suhega sadja, vode in to je vse do večera. Pogledam navzgor in prevzame me nelagodje. Petdeset metrov po bakrenih glavicah, ki niso večje od povprečnega gumba in so s kladivom »razmazane« v naravne razčlembe v skali. Spomnim se pa plezalca nad nama, ki je prejšnji dan na podobni »zadevi« padel 30 m. K sreči brez posledic, saj je stena popolnoma gladka in previsna.

Ideja preplezati steno El Capitana se ni rodila čez noč. Na začetku svoje plezalne kariere sem občudoval fotografije v plezalnih revijah in bil prepričan, da je ta šport le za nadljudi. Z leti pa mi je stvar postajala bližja in rekel sem si: »Fant, to je pa za probat!« Končna odločitev pa je padla približno leto dni nazaj, ko sva z Sandro neke deževne sobote listala revijo Climbing.

V San Franciscu, kamor sva prispela petega septembra, sta naju že čakala prijatelja Andrej Grmovšek in Igor Čorko. Kar dobro sta prečesala plezališča držav Wyoming, Idaho in Colorado, kjer sta tudi kupila avto. Grand Prix 78 se je imenoval naš Pontiac in skupaj z nami je tehtal okrogle tri tone. Prava mrcina za borih 1000 \$.

Še isti večer smo šli v bližnje Yosemite. Prvo noč v skalni votlini smo kar mirno prespali. K sreči nismo vedeli, da tod okoli tavajo medvedi. Šele ko so nekaj noči pozneje razdejali smeti pred našim šotorom, smo začeli verjeti, da res niso preveč nevarni.

V Yosemiteh je granit. To pomeni, da so skale v glavnem zelo gladke, plezati je možno večinoma le po počeh, ki nastanejo s prelomi skalnih blokov. V te poče potem plezalci gvozdijo prste, dlani, pesti, noge, telo, odvisno od dimenzije poče. Podobnih zadev (vsaj tako težkih) v Evropi skoraj ni, tako da smo se kar nekaj tednov privajali na nov način plezanja. Varovanje pa je »čisto«, kar pomeni, da sproti v poč zatikaš zatiče, metulje in podobne pripomočke, ki jih pozneje tudi vzameš ven.

Seveda je tu nekoliko več strahu zaradi slabšega varovanja, saj pet in večmetrski padci niso izjema. El Capitan (med plezalci El Cap) je brez dvoma stena št. 1 v svetu, vsaj kar se tiče tehničnega plezanja. To je tudi razlog, da je camp Sunny Side vedno poln plezalcev z vsega sveta in tam sploh ni nikoli dolgčas.

Sandra zboli in tako nekaj časa odlašava vstop v Salathe, eno izmed velikih klasik v steni. V tem času spoznam tudi Tirolca Walterja Wernerja, ki prav tako išče soplezalca za El Cap. Walter je med drugim že osvojil dva osem-tisočaka v Himalaji in preplezal nekaj smeri desete stopnje. Dogovoriva se za preizkušnjo v eni lažjih, vendar daljših smeri v omenjeni steni.

Vstopiva že pred svitom, saj želiva na vrh priti še isti dan. V smeri sva zelo hitra in vse kaže, da nama bo uspelo. Potem pa v enem težjih raztežajev Walter zaide in ta napaka naju stane dve uri. Tri raztežaja (dolžine vrvi) pod vrhom naju ulovi noč. Dogovoriva se, da bom sam plezal kot prvi s čelno baterijo, on pa bo kot drugi nosil opremo. Seveda je plezanje ponoči težko in tudi nevarno, vendar malo pred polnočjo srečno prideva iz stene. Sestop pa je tudi posebna zgodba zase, saj je dolg kar 13 km in traja do treh zjutraj. To bi ne bila posebna reč, če ne bi ob poti večkrat naletela na medvedje stopinje in poslušala lomastenja v gozdu. Ponovno ostane tolažba: zgodbica o prijaznih grizljih.

Sandro bolezen kar precej oslabi in tako se z Walterjem dogovoriva še za eno smer v El Capu. Najprej razmišljava o smeri Salathe, vendar bi bila v dveh dneh plezanja čez, oba pa si želiva pravi »big wall«; se pravi vsaj štiri dni v steni, s transportno vrečo, visečo posteljo... Kar bo, pa bo; odločiva se za smer **Shield**.

Prvi dan napneva vrvi v spodnjih nekaj raztežajih in poizkušava spraviti čim več vode in opreme kar se da visoko. Zvečer se spustiva v vznožje stene, vrvi pa ostanejo fiksirane za naslednji dan. 22. septembra končno stopiva v steno z mešanimi občutki. Mene je malo strah; Walter je zmeden, vendar odločen. To je vendar to! Mar nisva o tem sanjala že leta?

Transportna vreča je silno težka. Če ne potegneva oba istočasno, se sploh ne premakne. V njej je 50 kilogramov opreme, vode in nekaj malega hrane. Ob takšnem plezanju na soncu in vetru je dehidracija zelo velika in vsak spije štiri litre vode na dan. V steni pa bova vsaj štiri dni.

Preden naju ujame noč, napeljeva še dva reztežaja. Do vrha pa jih je še dvajset! In največ pet na dan!

Na viseči postelji se da presenetljivo dobro spati. Ta dan imava še polico, kjer lahko eden celo čepi in spravi »tisto zadevo« v papirnat »škrnicelj« oziroma plastenko. Pod nama so pač ljudje in zelo nečloveško, pa tudi neprijetno bi bilo za onega spodaj, če bi ga zadel takle smrdeč izstrek.

Smer postaja vse bolj onstran vertikale. Ko Walter spusti transportno vrečo, zaniha daleč od stene in šele takrat vidim, kako zelo previsna je. Tudi težave se stopnjujejo. Razen na vmesnih varovališčih ni v steni skoraj nič in za 40 metrov porabim včasih tudi štiri ure. Uporabljam majhne kline, zatiče, bakrene glavice, vse, kar omogoča napredovanje. Menjaje se v vodstvu se počasi približujeva robu stene s hitrostjo petih raztežajev na dan. Transportna vreča je iz dneva v dan lažja, na žalost tudi zaloge vode. Pozno popoldne piha močan zahodnik in krepko meša vrvi.

Nad nama je naveza, ki jo počasi dohitevava. Naenkrat nekaj silno zaropota. Vodilni v navezi nad nama pade 30 metrov in tako popolil zajeten šop opreme, ki med padcem udarja ob steno. Malo pozneje maha, da je vse O.K. in zakriči: »Shit happens«. Po treh dneh plezanja in visenja v pasu prvič stojiva na polici. Stojiva! In jutri priplezava na vrh, če bo vse posreči!

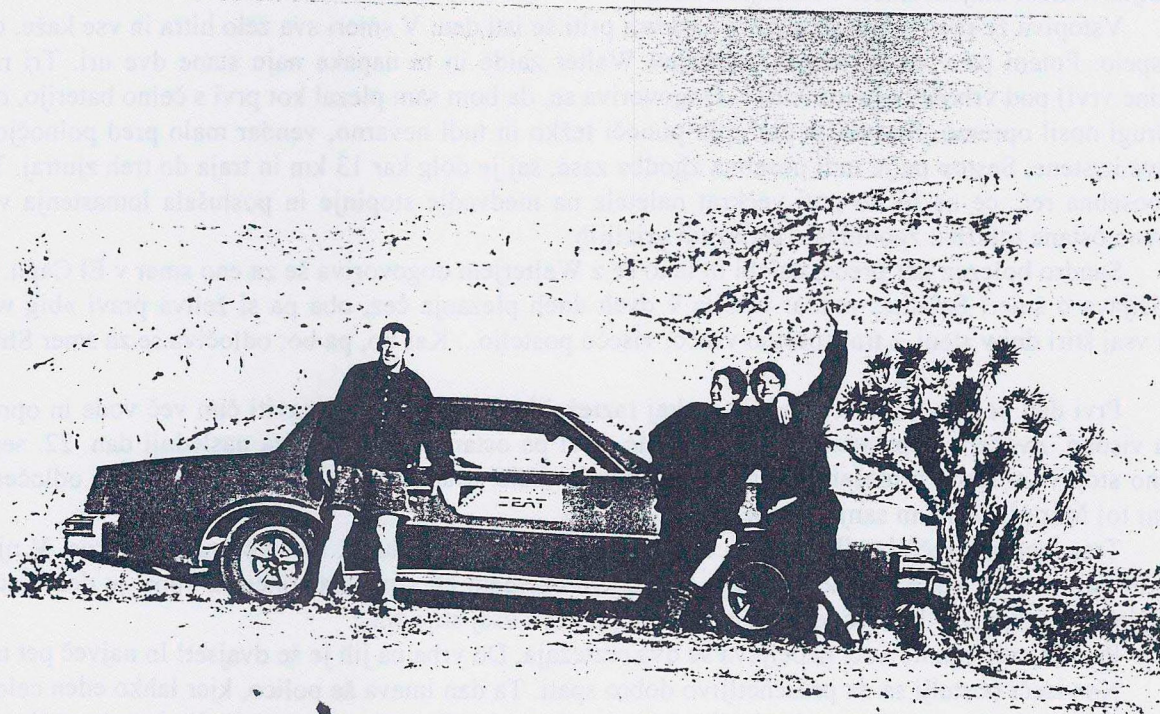
Sončni zahod ne obeta nič dobrega. Ponoči prične celo deževati. K sreči sva na polici in preseliva se pod posteljo. Tokrat nama bo streha. Kljub dežju naslednji dan priplezava iz stene in ravno na vrhu dohitiva Američana.

»That's it,« se dere oni, ki je imel padalske vaje, »the real thing!«

Na vrhu stene sva, 1000 m visoke stene El Capa. Smejeva se kljub dežju, ki nama moči vrvi in so precej težje. Loviva ravnotežje korakov v horizontali in imava občutek, da se ponovno učiva hoditi.

Andrej Sotelšek

**Andrej Sotelšek in Walter Werner sta v dneh od 21. do 25. 9. 1997
preplezala smer The Shield (A3+, 5.10) v tisočmetrski steni El Capitana.**

ŽIVIJO FERAJN !

Sedaj sva se že popolnoma vživela v to okolje - ameriško, mislim nasproti prvim dnevom, ko sva bila čisto zbegana, kaj kupiti v trgovini, kako tankati, kje in kako plačati, kdo in kje bo nosil dokumente, ne pozabiti naliti vodo v avto, kje spati, pod balvanom ali v kempu...

Kot Evropejce nas folk (bolj klajmbrski) spozna po, kot pravijo, značilno velikem starem avtu, vonju v njem, načinu prehranjevanja (home made) in vsi štirje smo suhci, proti drugim.

Yosemite na začetku so bili malo dolgi, toda kar produktivni. Sama sem »skužila kreke«, Drejko pa je na koncu le splezal nekaj v Big wallu - The shield, A3+, z enim Nemcem. Kar vrede, tri noči v steni.

Je pa super tako potovati, spoznavati znamenitosti, menjavati plezališča, moliti za avto vsako jutro, da bo zdržal, mu doliti 10 litrov vode, malo olja v menjalnik. (Samo to za danes), higijena pač je kakšna je... Life is life!

Ne moreš verjeti, še danes smo iz Ziona odpotovali proti Grand Canionu, vmes srečali bizone, toda ko se je znočilo, kakšnih 50 milj pred Grand Canionom snežni metež - ne moreš verjeti očem! Včeraj smo v kratkih hlačah plezali in »hvatali braun boju«, danes pa snežni metež, sigurno kar nekaj pod 0 stopinjami, ker pada pršič, cesta pa je ledena. Neverjetno kakšne temperaturne spremembe doživljamo vsak dan. Odločili smo se , da bomo do Grand Caniona danes še prišli, spali pa bomo vsekakor v avtu, saj je zunaj vsaj 5 cm snega. Ne bo ravno udobno, bo pa sigurno topleje.

O pripravi zajtrka bolje da ne govorim. Gledaš ljudi v restavracijo, kako lepo na toplem jedo, Bog ve, kaj vse, mi pa ob avtu, pri minus, sicer sije sonček, veter pa vseeno kar »fuli«, kuhamo kavico in si ob gorilniku grejemo roke. Tudi to je Amerika.

Sandra in Andrej sta se oglasila s kratkimi utrinki iz plezalskega življenja v ameriških plezališčih.

Plan dela Posavskega alpinističnega kluba za obdobje maj 1998 - maj 1999

A) Organizacija treningov v telovadnici v Brestanici v času šolskega pouka (1.sept. - 20. junij):

Trening naj bi se izvajal štirikrat tedensko na veliki in mali steni, trajal naj ne bi manj kot uro in 45 minut. Na treningu bosta vedno prisotna najmanj dva inštruktorja: eden bo delal s tekmovalci, drugi z ostalimi otroki. V času lepega vremena bosta do dva treninga tedensko prestavljena v naravna plezališča. Med poletnimi počitnicami bodo treningi v naravnih plezališčih in po dogovoru pri plezalcih, ki imajo manjše stence doma. Natančni urniki treningov in način vadbe oziroma vrsta treninga bodo sestavljeni naknadno.

B) Udeležba na tekmah:

'A' tekme:

23. maj, Kranj: mlajše,, srednje kategorije
30. maj, Šk. Loka: mlajše, srednje kategorije
7. junij, Pivka: srednje kategorije
10. oktober, Radovljica: mlajše kategorije
14. november, Ajdovščina: mlajše kategorije
21. november, Ljubljana: srednje kategorije

'B' tekme:

12. september, Žiri: mlajše kategorije
3. oktober, Tržič: mlajše kategorije
24. oktober, Celje: mlajše kategorije

C) Organizacija plezalnih izletov in skupnih tur:

-maj: obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško)
-junij: tedenski obisk italijanskih plezališč (Val di Mello), obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško)
-julij: obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško, Verd)
-avgust: štiridnevni planinsko plezalni tabor v Trenti, obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško), obisk avstrijskih plezališč
-september: obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško)
-oktober: obisk plezališč (Osp, Mišja Peč, Armeško)
-november: obisk plezališč (Osp, Mišja Peč)
-december: Prvi tradicionalni sankoški spust z Vršiča (zaželjena udeležba s starši), obisk plezališč (Osp, Mišja Peč)
-januar-marec: obisk plezališč (Osp, Mišja Peč)
-april: desetdnevni plezalni izlet na Sardinijo v času prvomajskih praznikov), obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško)
-maj: obisk plezališč (Kotečnik, Luknja, Armeško)

Natančni datumi posameznih tur se bodo določili na sestankih kluba oziroma na treningih.

D) Izobraževanje:

1. Začetni tečaj športnega plezanja
2. Udeležba na izpitih za športne plezalce
3. Udeležba na tečaju za vaditelje in trenerje šp. plezanja

E) Ostale dejavnosti:

Obisk plezališč po dogovoru med člani kluba

Plan pripravil:

Andrej SOTELŠEK

AKTIVNI ČLANI KLUBA

Alpinisti:

Gorazd Pozvek - alpinistični inštruktor
Marjan Zver - alpinistični inštruktor
Arnold Koštomaj
Bojan Kurinčič
Aleksandra Voglar
Bojan Jevševar
Andrej Sotelšek
Matej Zorko

Kriteriji za pridobitev naziva alpinist so naslednji:

- vsaj dve leti alpinističnega udejstvovanja kot pripravnik,
- vsaj 30 vzponov v vsaj dveh različnih gorstvih,
- 5 vzponov s skupno višino 2500 m,
- sposobnost vodenja naveze v IV. stopnji (ženske v III. st.),
- 10 zimskih vzponov,
- dosežen vsaj en vrh nad 3500 m,
- vsaj en turni smuk,
- opravljen alpinistični izpit.

Alpinistični pripravniki:

Peter Sotelšek
Franc Gričar
Danica Pozvek Vidmar
Sandi Vegelj
Andrej Založnik
Jože Zajc
Metod Kovačič
Alenka Krejan
Andreja Paulia

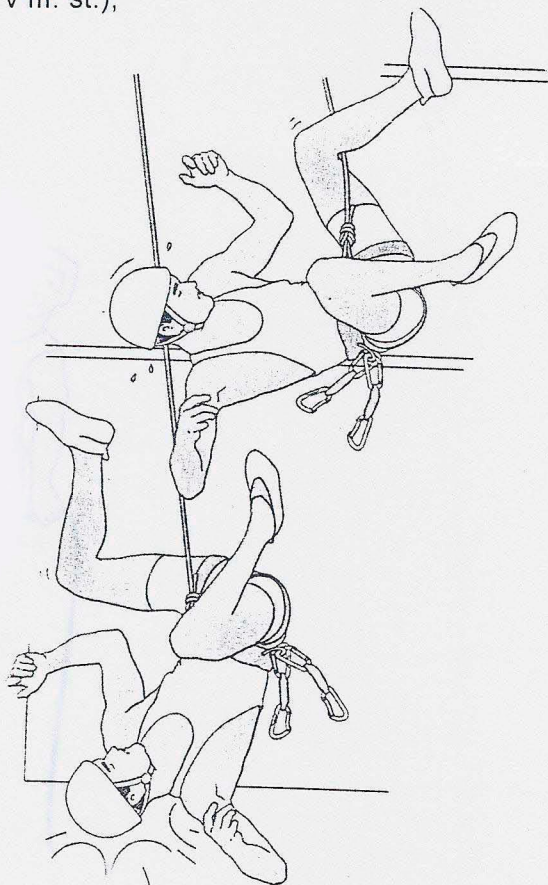
Kriteriji za naziv alpinistični pripravnik:

- opravljena alpinistična šola,
- opravljen pripravniški izpit,
- sposobnost vodenja naveze v IV. st.
- 10 vzponov

Mlajši alpinistični pripravniki:

Sandi Bohinc
Robi Štokar

Tatjana Zalar

Tekmovalci, ki so zastopali klub na tekmah za državno prvenstvo:

Urša Vlahušič
Marko Bernik
Špela Vlahušič
Nejc Pozvek
Nina Zajc
Tjaša Zakšek
Samantha Hrušovar
Alenka Krejan
Matic Trebušak.
Grega Cerjak
Matej Radojčič

S tekmovalci in tudi z ostalimi mladimi plezalci pa se na treningih vseskozi trudijo:

Andrej Sotelšek - načelnik sekcije za športno plezanje
Gorazd Pozvek - inštruktor
Jože Zajc - inštruktor
Matej Zorko - inštruktor
Alenka Krejan - inštruktorica
Peter Sotelšek - inštruktor
Aleksandra Voglar - absolventka Fakultete za šport

Ostali člani kluba se ukvarjajo predvsem s pohodništvom oz. gorništvom, mlajši člani pa s športnim plezanjem.

